

Sokáig kevergette a zavaros fehér kotyvalékot. Remegő kézzel kilötykölt pár cseppet a politúros asztalra, ahogy a szájához emelte a csorba szélű üvegpooharat. Erőltetve, nehézkesen nyelte a keserű és darabos italt. A konyhában eresztett még egy adag vizet a csapból és leöblítette vele az elviselhetetlen utóíz. Visszabotorkált a szerényen berendezett, elhanyagolt szobába. Egy darabig üveges tekintettel bámulta az asztalon heverő üres gyógyszeres fiolákat. Csakhamar ólmos fáradtságot érzett minden egyes porcikájában. Botladozva lerogyott a rekamiéra, amely panaszosan megnyikordult a súlya alatt. Oldalára dőlt és szorosan összezárta szemháját. Hamar elkezdődött a mozielőadás. Lassan, akadozva jöttek a képek. Ismerős kockák. Az ő filmje volt. Nem Oscar-díjas.

Kislányként látta magát az udvarukban. Kezében szorongatta a kopott, félszemű sírós babát. A kapu fülsértő hangosan csikordult meg. Apa lépett be rajta fáradtan. Megsimogatta a haját a durva, érdes kezével és rámosolyogott: „Te kis fattyú!”. Boldogság járta át a testét. Utoljára. Apa már rá sem hederítve benyitott a valaha zöldre festett konyhaajtón. Azt az üvöltést soha nem felejt el. Nagyon megijedt, de azért az ajtóig ő is elmerészkedett. Ismerős rongycsomó himbálódzott a gerendáról. „Anya?!...”

Már nagylány. A lakásban mindenütt üres üvegek voltak szerteszét. Apa szemei vérben forogtak. Minden egyes hajszáleret gyönyörűen látott, a sárgás szemfehérjében. Az arcába hajolva üvöltött vele, hogy jobban értsen a szóból. Nyomatékokat is adott a szavainak. Sajgott mindene. Kék, lila, sárga foltos volt az egész teste. „Megint elestem, Tanárnő kérem...” Éhes volt. Folyton. Idegen részeg alakok lepték el a kopottas lakást. Ivócimborák. Akik mindig gusztálva nézegették. Ha hagyta magát, nem kellett éheznie. Hagyta. Undor, izzadságszag. Lihegő, büdös szájú, ismeretlen férfiak. A hamutálcában ropogós ezres félbehajtvá pihent. A rozsdamarta zománcos lábokban végre csirke rotyogott. Apa röhögve nekitántorodott a teatúzhelynek. A fekete-fehér mettlachit lapon szertegyöngyözött a pörköltzsaft. „Nem baj pajtás, holnap lesz más!”

Kék szemű, mosolygós volt a fiú, akivel elfoglaltak egy üres lakást. Egy hónapig élvezte az ölelő karok biztonságát. Pénzüik nem volt. Együtt éheztek. Itt az ütések kevésbé fájtak. Talán ilyen lehet a szerelem. Aztán inkább megint hagyta magát. Rántott hús párája lebegte be a konyhát. A fiú mobiltelefonra vágyott. Ő hagyta magát. Majd laptop kellett. És ő megint hagyta magát. A fiú egyre többet követelt. Ő újra és újra hagyta magát.

A bádoggó szélén gubbasztott. Forgott vele a csempehiányos falú helyiség. Émelygett. Meg kellett volna valahogy mondania neki. De tudta, hogy akkor el fogja hagyni. Így nem tud pénzt keresni. Mégis szólt neki. Azt gondolta alkalmas a pillanat. Aznap elég sok pénzt szerzett. Mosolygott mikor átvette tőle, de ez csak pár pillanatig tartott. Az ütés erejétől elveszítette a lába alól a talajt. Fetrengett a padlón. Csak a hasát védte. „Kirúgom belőled, mint a szart, azt a kölyköt!”

Apa válla mögött kócos hajú, vihogó nő nézett rá értetlenül. Be sem hívták. A lepattogzott zöld ajtó nyikorogva bezárult. A cuccai egy halomba kiszórva voltak az udvari fészkerbe. Parki padok váltak a fekhelyévé. Fülledt aluljárókban, zsúfolt buszokon szerezte be a napi betevőre valót. Kinyújtott száraz májfoltos kéz. Belekapaszkodott. Kopasz öregúr, nyájas- sárgás műfogsort villantó mosollyal- ajánlotta fel a segítségét. Az utcánál akármi jobb. Bagó és hűgyszagú volt a lakás. Főzött, mosott rá és hagyta magát. Aztán jöttek a vén haverok. Mindent azért mégsem. Elég! Az öregúr éjjeli szekrényében egy patikára való orvosságot talált. A csorba szélű üvegpoohárba szórta valamennyit. A konyhai falikútból engedett rá vizet, és egy alumínium

evőkanállal gondosan elkeverte.

Rücskös, cserepes volt a szája széle. A nyelve szárazan tapadt a szájpadrólásához. Talán évezredek teltek el, mióta behozták a kórházba. A gyomrát kiürítették. Csak homályosan látott. Zöld és fehér foltok keringőztek. A zajokat puhán-tompán érzékelte. Ordítani akart a rátörő fájdalomtól, de csak hörögni tudott. Aztán, mintha elváltak volna mindent. Halálos nyugalom szállta meg. Látása tisztulni kezdett. Az orvos kezében egy parányi lila, maszatos baba volt. A doktor, ahogy megfordította a lábainál fogva a gyereket, megpaskolta a hátát. A csend, a verésnél is iszonyatosabban tudott fájni. „Exitált.”

Aztán a tálcán megcsörrent egy fémeszköz. A tolokocsi gumikerekei surrogtak a sárga linóleumon.